

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 787/23
2.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Александра Ивановића и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лабуд Ражнатовић, адвокат из Београда, ул. Херцеговачка бр. 15а, против туженог Предузећа “G4S SECURE SOLUTIONS” d.o.o. Београд, Булевар Пека Дапчевића бр.32, чији је пуномоћник Ана Миљуш и други адвокати из заједничке адвокатске канцеларије “Доклестић, Репић и Гајин” из Београда, ул. Петра Коцића бр.4, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П1 617/21 од 14.11.2022. године, након одржане усмене, јавне и главне расправе пред другостепеним судом у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника тужене дана 02.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П1 617/21 од 14.11.2022. године.

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја тужбени захтев тужиоца АА, па се обавезује тужени Привредно друштво “G4S SECURE SOLUTIONS” d.o.o. Београд, да тужиоцу АА на име увећане зараде по основу прековременог рада обављеног у периоду од фебруара 2012. до новембра 2014. године исплати и то:

-за месец фебруар 2012. године у трајању од 135 часова у висини од нето 30.192,75 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.3.2012. године па до дана исплате,

-за месец март 2012. године у трајању од 124 часова у висини од нето 27.732,60 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.4.2012. године па до дана исплате,

-за месец мај 2012. године у трајању од 140 часова у висини од нето 31.311,00 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.6.2012. године па до дана исплате,

-за месец јун 2012. године у трајању од 63 часа у висини од нето 14.089,95 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.7.2012. године па до дана исплате,

-за месец јул 2012. године у трајању од 46 часа у висини од нето 10.287,90 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.8.2012. године па до дана исплате,
-за месец август 2012. године у трајању од 170 часова у висини од нето 38.020,50 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.9.2012. године па до дана исплате,
-за месец септембар 2012. године у трајању од 59 часа у висини од нето 13.195,35 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.10.2012. године па до дана исплате,
-за месец октобар 2012. године у трајању од 104 часова у висини од нето 23.259,60 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.11.2012. године па до дана исплате,
-за месец новембар 2012. године у трајању од 125 часова у висини од нето 27.956,25 РСД са законском каматом почевши од 31.12.2012. године па до дана исплате,
-за месец јануар 2013. године у трајању од 113 часова у висини од нето 25.272,45 РСД са законском затезном каматом почевши од 28.02.2013. године па до дана исплате,
-за месец фебруар 2013. године у трајању од 123 часова у висини од нето 27.508,95 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.3.2013. године па до дана исплате,
-за месец март 2013. године у трајању од 174 часова у висини од нето 38.915,10 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.4.2013. године па до дана исплате,
-за месец април 2013. године у трајању од 124 часова у висини од нето 27.732,60 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.5.2013. године па до дана исплате,
-за месец мај 2013. године у трајању од 103 часова у висини од нето 23.035,95 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.6.2013. године па до дана исплате,
-за месец јун 2013. године у трајању од 150 часова у висини од нето 33.547,50 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.7.2013. године па до дана исплате,
- за месец новембар 2013. године у трајању од 3 часа у висини од нето 729,54 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.12.2013. године па до дана исплате,
-за месец април 2014. године у трајању од 3 часова у висини од нето 729,54 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.5.2014. године па до дана исплате,
-за месец јун 2014. године у трајању од 103 часова у висини од нето 25.047,54 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.7.2014. године па до дана исплате,
-за месец јул 2014. године у трајању од 92 часа у висини од нето 22.372,56 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.8.2014. године па до дана исплате,
-за месец август 2014. године у трајању од 13 часова у висини од нето 3.161,34 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.9.2014. године па до дана исплате,
-за месец септембар 2014. године у трајању од 13 часова у висини од нето 3.161,34 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.10.2014. године па до дана исплате,
-за месец новембар 2014. године у трајању од 12 часова у висини од нето 2.918,16 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.12.2014. године па до дана исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Привредно друштво Привредно друштво “G4S SECURE SOLUTIONS” d.o.o. Београд да за тужиоца у складу са законом изврши уплату свих припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО, доприносе за здравствено осигурање запослених у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, доприносе за случај незапослености, Фонду за осигурање незапослених, у року од 8 дана од пријема

пресуде под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име увећане зараде по основу прековременог рада обављеног исплати:

-за месец април 2012. године у трајању од 123 часа, у висини од нето 27.508,95 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.5.2012. године,

-за месец септембар 2013. године у трајању од 180 часова, у висини од нето 42.057,00 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.10.2013. године,

-за месец март 2014. године у трајању од 57 часова, у висини од нето 13.860,26 РСД са законском затезном каматом почевши од 30.4.2014. године,

-за месец април 2014. године у трајању од још 151 часова, а преко досуђеног износа од 729,54 РСД па до траженог износа од 37.936,08 РСД са законском затезном каматом почевши од 31.5.2014. године,

као и да на износе из овог става изреке за април 2012. године, септембар 2013. године и март 2014. године, као и на износ преко досуђеног износа за април 2014. године до траженог износа, изврши уплату свих припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО, доприносе за здравствено осигурање запослених у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, доприносе за случај незапослености, Фонду за осигурање незапослених, као неоснован.

ОДБАЦУЈЕ СЕ тужба тужиоца у преосталом делу тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да за рачун тужиоца у складу са законом изврши уплату пореза.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 308.714,21 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка.

Свака странка сноси своје трошкове другостепеног парничног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 617/21 од 14.11.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде по основу прековременог рада, у периоду од фебруара 2012. године до новембра 2014. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до дана коначне исплате све ближе наведено као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца изврши уплату пореза и свих припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда ПИО, доприносе за здравствено осигурање запослених у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених као и доприносе за случај незапослености Фонду за осигурање незапослених у року од 8 дана. Ставом

трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 320.714,21 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев туженог да обавезе тужиоца да туженом накнади трошкове поступка као неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је због свих жалбених разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, у границама овлашћења, прописаних одредбом члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба делимично основана.

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 157/19 од 10.3.2020. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде по основу прековременог рада за период од јануара 2011. године до новембра 2014. године по наведеним месецима исплати новчане износе са каматом као у њеном садржају тог става. Ставом другим изреке, обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде по основу рада на дан празника, за период од 1.1.2012. године до 31.12.2014. године по наведеним месецима исплати новчане износе у вредности и са каматом као у садржају тог става. Ставом трећим изреке, обавезан тужени да тужиоцу накнади неисплаћене трошкове доласка и одласка са рада, за период од марта 2011. године до новембра 2014. године по наведеним месецима исплати укупан износ од 14.122,00 динара у појединачним месечним новчаним износима у вредности и са каматом као у садржају тог става. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање, за период од јануара 2011. године до новембра 2014. године и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање обрачунате на износе зараде досуђене у ставу првом изреке пресуде по стопама важећим на дан уплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове спора, а ставом шестим одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова спора. По жалби туженог, Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж1 2107/20 од 4.6.2021. године којом је потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П1 157/19 од 10.3.2020. године у делу става другог изреке који се односи на увећану зараду за рад на дан празника који је нерадни дан за фебруар, мај и новембар 2012. године, јануар, фебруар и мај 2013. године и јануар и новембар 2014. године и у делу става трећег изреке који се односи на неисплаћене трошкове за долазак и одлазак са рада за фебруар, мај, август, септембар, октобар, новембар и децембар 2012. године, јануар, фебруар, март, мај, јун, јул, август, септембар, октобар, новембар и децембар 2013. године, јануар, фебруар, март, април, мај, август, септембар и новембар 2014. године, а жалба туженог у том делу је одбијена као неоснована. Истом пресудом, ставом другим изреке, укинута је наведена пресуда и у ставу првом изреке, у преосталом делу става два и три изреке, као и у ставу четвртном, петом и шестом изреке и предмет је у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Након доношења другостепене пресуде, у поновном поступку тужилац је поднеском од 8.11. 2022. године прецизирао тужбени захтев, на начин ближе означен као у том поднеску, а како је у том поднеску навео, у складу са налазом и мишљењем вештака од 6.3.2018. године. Прецизираним тужбеним захтевом обухваћено је само потраживање на име неисплаћене накнаде за прековремени рад и то за период од фебруара 2012. године до новембра 2014. године, за уплату пореза и социјалних доприноса, а не и других потраживања. Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном парничном поступку тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време на радном месту службеника интервентног мобилног тима II. Код туженог су у периоду од 1.1.2012. године до 30.6.2014. године биле на снази одлука о прерасподели радног времена која се односила на радно место тужиоца, садржане у списима предмета, на тај начин што је тужилац радио у турнусима након обављене дневне смене следи 24 часа одмора, а након обављања ноћне смене следи 48 часова одмора, док је тужилац навео да је рад у сменама био организован 12 часова рада, 12 часова одмора, 12 часова рада и 48 часова одмора. Тужилац је у утуженом периоду од фебруара 2012. године до новембра 2014. године обављао како послове мобилног обезбеђења тако и послове физичког обезбеђења. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке од 6.3.2018. године утврђено је да потраживање тужиоца на име неисплаћене зараде за прековремени рад за 2.387 часова износи 517.994,42 динара. Из налаза и мишљења вештака од 6.3.2018. године првостепени суд је утврдио да је на шестомесечном нивоу тужилац радио више него што је уговором о раду предвиђено (40 сати недељно). Утврђено је да је тужилац код туженог радио у шестомесечним процесима дуже него што је то законом предвиђено због чега је суд става да се радни сати преко износа шестомесечног просека морају обрачунати као прековремени рад а не као обичан. Првостепени суд је прихватио обрачун дужине трајања и висине увећања зараде прековременог рада који је тужилац прецизирао из налаза и мишљења вештака Радише Питулића од 6.3.2018. године с обзиром да је исти јасан недвосмислен, стручан и уређен у складу са достављеном документацијом туженог а коју документацију је тужени као послодавац био дужан да води сходно цитираним одредбама закона. Првостепени суд је имао у виду и изјашњења истог вештака од 17.4.2018.године, 27.6.2018. године и 5.10.2018. године, али их није узео у обзир, јер се из истих не могу јасно утврдити износи тражених накнада.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца од 8.11.2022. године позивајући се на одредбе члана 53 став , члана 57, члана 58, члана 63, члана 104 став 1, члана 196 Закона о раду, јер је утврђено да тужени није извршио исплату накнаде за прековремени рад него је незаконито вршио умањење уговорене цене рада приликом обрачуна, без претходне процедуре за умањење уговорене зараде. Одлучујући о висини тужбеног захтева првостепени суд је како се у образложењу пресуде наводи прихватио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке од 6.3.2018. године. Како је несумњиво утврђено да тужени није вршио исплату накнаде зараде за прековремени рад, него је незаконито вршио умањење уговорене цене рада приликом обрачуна, без претходне процедуре за умањење зараде, вештак је обрачунао, а првостепени суд прихватио, број часова рада тужиоца и обрачун накнаде према налазу, утврђено је да је тужилац у спорном периоду радио прековремено, па је тужбени захтев тужиоца усвојен у целости као основан. На досуђене износе главног потраживања досуђена је и законска затезна

камата применом члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима. Како судбину наведеног захтева прати и захтев тужиоца за уплату социјалног доприноса, то је усвојен и захтев тужиоца за уплату свих припадајућих социјалних доприноса применом члана 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, а изреком побијане пресуде усвојен је и тужбени захтев за уплату пореза, без ближег образложења. Приговор застарелости је одбијен као неоснован, јер је најстарије потраживање тужиоца по прецизираном захтеву, потраживање за фебруар 2012. године доспело је дана 31.3.2012. године, а тужба је поднета дана 5.3.2015. године, пре истека трогодишњег рока из члана 196 ЗОР. Застарела су само потраживања доспела до 5.3.2012. године, у ком делу је тужилац повукао тужбу.

Доносећи побијану пресуду првостепени суд је учинио битну повреду из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), на коју повреду се садржином жалбених навода основано указује, јер је изрека побијане пресуде нејасна и противречна разлозима побијане пресуде у погледу висине потраживања тужиоца за поједине месеце спорног периода (за месеце април 2012. године, септембар 2013. године и март и април 2014. године), следствено и у погледу укупно досуђеног износа потраживања на шта тужени основано указује у жалби. Како је у овој парници претходна пресуда већ била укидана, овај суд је као другостепени суд одржао расправу, извео доказе назначене на записнику са рочишта одржаног дана 2.10.2024. године, па је оценом изведених доказа, утврдио и следеће:

Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке од 6.3.2018. године, проистиче да је вештак мишљења да потраживање тужиоца за неисплаћене зараде за прековремени рад за период од 1.1.2011. до 30.11.2014. године (раније, утужени период), за укупан број од 2.387 часова износи 517.944, 42 динара. Обрачун неисплаћене зараде на име прековремених сати дат је појединачно по месецима и саставни је део налаза и мишљења вештака. Тужилац је поднеском од 8.11.2022. године прецизирао тужбени захтев тако што је сада обухватио само период од 1.2.2012. године до 1.12.2014. године, а код истог периода је остао до закључења расправе пред овим судом. Следећи утужени период према прецизираном тужбеном захтеву, а на основу налаза и мишљења вештака и обрачуна по месецима који је саставни део налаза, број часова прековременог рада на месечном нивоу и припадајући износи накнаде зарада за сваки месец појединачно износе:

за 2012. годину - за фебруар 135 часова - 30.192,75 динара, за март 124 часова - 27.732,60 динара, за **0 - часова - 0 динара**, за мај 140 часова - 31.311,00 динара; за јун 63 часа - 14.089,95 динара, за јул 46 часа - 10.287,90 динара, за август 170 часова - 38.020,50 динара; за септембар 59 часа - 13.195,35 динара, за октобар 104 часова - 23.259,60 динара; за 125 часова - 27.956,25 динара, за децембар 0 – 00 динара; за 2013. годину: за јануар 113 часова - 25.272,45 динара, за фебруар 123 часова - 27.508,95 динара, за март 174 часова - 38.915,10 динара, за април 124 часова - 27.732,60 динара, за мај 103 часова - 23.035,95 динара; за јун 150 часова - 33.547,50 динара, за јул, август, **септембар**, октобар за сваки месец **0 часова – 0 динара**, за новембар 3 часа - 729,54 динара, за децембар 0 часова – 0 динара, и за 2014. годину: за јануар, фебруар и **март 0 часова – 0 динара**, за **април 3 часова - 729,54 динара**, за мај 0 часова – 0 динара, за јун 103 часова - 25.047,54 динара; за јул 92 часа - 22.372,56 динара; за август 13 часова - 3.161,34 динара; за **септембар 13 часова - 3.161,34 динара**; за октобар 0 часова – 0 динара, за новембар 12 часова - 2.918,16 динара.

Поднеском од 8.11.2022. године у поновном поступку пред првостепеним судом тужилац је прецизирао тужбени захтев у свему у складу са налазом и мишљењем вештака од 6.3.2018. године, осим за месец април 2012. године, септембар 2013. године, март 2014. године за које месеце је тужилац потраживао ближе означене износе у том поднеску, иако је вештачењем утврђено да тужилац у овим месецима није остварио прековремени рад. (напред означено, 0 часова – 0 динара). Осим тога, за април месец тужилац је потраживао за 156 часова прековременог рада износ од 37.936,08 динара, иако је вештачењем утврђено да му припада износ од 729, 54 динара за 3 часа прековременог рада.

Тужени је истакао примедбе на налаз и мишљење вештака наводећи да су потраживања тужиоца од јануара 2011. године до јануара 2012. године застарела, да је вештак дужан да изврши обрачун за наводно остварени прековремени рад узимајући у обзир одлуке о прерасподели радног времена које су у релевантном периоду биле на снази, па је предложио да се изврши допуна налаза и мишљења тако што ће се извршити само обрачун само увећања на које би тужилац имао право по основу прековременог рада, односно само износа од 26% у односу на износ уговорене цене радног сата тужиоца за остварене сате рада дуже од пуног радног времена у оквиру шестомесечног просека за које је утврђено трајање прерасподеле радног времена тужиоца. Изјашњењем од 27.6.2018. године вештак је дао обрачун прековременог рада према предлогу туженог, на основу одлука о прерасподели послодавца, у складу са и утврдио да би тада тужиоцу за 2.061 часова прековременог рада припао износ од 460.942,65 динара.

Другостепени суд је налаз и мишљење вештака Радише Питулића од 6.3.2018. године прихватио као објективан, дат према правилима струке, посебно ценећи да је тужилац у складу са истим и прецизирао тужбени захтев, и тиме прихватио обрачунску тачност налаза (осим у незнатном делу), а да примедбе туженог нису довеле у сумњу веродостојност налаза и мишљења.

Примедба туженог да су потраживања тужиоца до јануара 2012. године застарела, остаје без правног значаја, јер је прецизираним тужбеним захтевом обухваћен период потраживања од фебруара 2012. године који није обухваћен застаром. Док је примедба туженог која се односи на то да вештак није узео у обзир одлуке о прерасподели радног времена, такође, без значаја, а због истих разлога не прихвата се као правилно изјашњење вештака од 27.6.2018. године. Наиме тужени је суду приложио одлуке о прерасподели радног времена којима се само констатује да се код туженог због природе делатности врши прерасподела радног времена и да се она врши тако да укупно радно време запосленог у периоду од шест месеци у току календарске године у просеку не буде дуже од пуног радног времена, те да се извршена прерасподела радног времена код послодавца, не сматра прековременим радом. Међутим, то је само законска формулација која није конкретизирана на запослене тако да таква одлука није права одлука о прерасподели радног времена, јер није утврђено у ком периоду ће запослени радити дуже, а у ком периоду ће уместо тога радити краће или користити право на слободне дане, што би био прави смисао прерасподеле радног времена, овако у одсуству те конкретизације прерасподеле радног времена, донете одлуке немају карактер прерасподеле радног времена, а током поступка није несумњиво доказано да

су исте објављене не прописан начин. Осим тога, тужени је на изјашњење од 27.6.2018. године, истакао примедбе, а није истакао предлог за допуну доказног поступка (евентуално, допунско вештачење) нити је у поступку пред другостепеним судом тражио допуну доказног поступка.

У даљем току поступка пред другостепеним судом, пуномоћник туженог остао је код жалбе и досадашњих навода, а пуномоћник тужиоца остао је код одговора на жалбу и досадашњих навода. Пуномоћник тужиоца је на расправи одржаној дана 2.10.2024. године навео да исправља наводе из прецизираног тужбеног захтева за потраживане износе за месеце април 2012. године, септембар 2013. године и март, април и септембар 2014. године, тако што је навео да потражује : за месец април 2012. године за 123 часа износ од 27.508,95 динара, за месец септембар 2013. године за 180 часова износ од 40.257,00 динара, за месец март 2014. године за 57 часова износ од 13.860,26 динара и за април 2014. године за 154 часова износ од 37.936,08 динара и за септембар 2014. године за 13 часова износ од 3.161, 34 динара, све са законском затезном каматом почев од дана доспелости до коначне исплате. Иако је пуномоћник тужиоца навео да прецизира тужбени захтев, на овај начин је заправо остао код истих износа за наведене месеце које је тражио и поднеском од 8.11.2022. године пред првостепеним судом. Пуномоћник туженог остао је код досадашњих навода, посебно не оспоравајући овако прецизирани део тужбеног захтева.

Пуномоћници нису имали даљих предлога за допуну поступка, пуномоћник туженог предложио је да се жалба усвоји, а пуномоћник тужиоца да се жалба одбије. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Након разјашњења чињеничног стања након расправе пред другостепеним судом Апелациони суд у Београду је на основу члана 387 став 1 тачка 6 ЗПП усвојио жалбу туженог укинуо ожалбену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца као у изреци.

Основна обавеза послодавца је да запосленом у смислу правила из члана 104 став 1 Закона о раду, за обављени рад исплати одговарајућу зараду коју утврђује у складу са Законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 57 Закона о раду прописано је да послодавац може са изврши прерасподелу радног времена када то захтева природа делатности, организација рада, боље коришћење средстава рада, рационалније коришћење радног времена и извршење одређеног посла у утврђеним роковима. Прерасподела радног времена запосленог врши се тако да укупно радно време запосленог у периоду од 6 месеци у току календарске године у просеку не буде дуже од уговореног радног времена запосленог. Колективним уговором може да се утврди да се прерасподела радног времена не везује за календарску годину односно да може трајати и дуже од 6 месеци а најдуже 9 месеци. Запосленом који се сагласио да у прерасподели радног времена ради у просеку дуже од времена утврђеног у ставу 2 и 3 овог члана, часови рада дужи од просечног радног времена обрачунавају се и исплаћују као прековремени рад. У случају прерасподеле радног времена радно време не може да траје дуже од 60 часова недељно.

Одредбом члана 108 Закона о раду, став 1 Закона о раду је прописано да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором

о раду, између осталог, и за прековремени рад - најмање 26% од основице.

Одредбом члана 53 став 1 Закона о раду прописано је да на захтев послодавца запослени јесте дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе или изненадног повећања обима посла и у другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (прековремени рад) који не може трајати дуже од 8 часова дневно.

Одредбом члана 58 Закона прописано је да се прерасподела радног времена не сматра прековременим радом.

Правила о терету доказивања прописана су одредбом члана 231 Закона о парничном поступку.

Након расправе пред другостепеним судом, овај суд као правилан прихвата закључак првостепеног суда о основаности тужбеног захтева тужиоца. У том смислу, правилно је првостепени суд утврдио да је тужилац код туженог радио у шестомесечним процесима дуже него што је то законом предвиђено, да се радни сати преко износа шестомесечног просека морају обрачунати као прековремени рад а не као обичан, а да тужени није извршио исплату накнаде за прековремени рад него је незаконито вршио умањење уговорене цене рада приликом обрачуна, без претходне процедуре за умањење уговорене зараде. И по оцени овог суда, запослени који је радио у просеку дуже од пуног радног времена има право на исплату увећане зараде, супротно наводима жалбе туженог. Овакав закључак првостепеног суда, Апелациони суд прихвата у целости, имајући у виду да тужени у току поступка није пружио ниједан веродостојан доказ на околност када је тужилац ради краће од пуног радног времена, имајући у виду напред наведене законске прописе, у ком случају би постојала прерасподела радног времена, а самим тим отпао би основ за исплату увећане зараде по основу прековременог рада. Осим тога, у оспоравању тужбеног захтева тужени није пружио ниједан доказ на околност присутности тужиоца на раду, односно евиденцију радног времена тужиоца, да ли је и када имао слободне дане или када је радио краће од уговореног радног времена, јер се дужи рад у једном периоду компензује са сразмерно краћим радом у другом периоду, тако да укупан фонд часова у току једне године остане непромењен, из којих разлога нису основни наводи жалбе о неоснованости потраживања. Тужени јесте доносио више одлука о прерасподели радног времена, на које се и у жалби позива, али одлуке које је тужени приложио и које се налазе у списима предмета, нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром да иста нису конкретизована, нити има доказа да су објављене. Правилно је првостепени суд утврдио висину тужбеног захтева тужиоца на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке од 6.3.2018. године који као веродостојан доказ прихвата и овај суд, а за период потраживања као у ставу другом изреке ове пресуде. Број часова прековремених сати на месечном нивоу као и припадајући износ неисплаћене накнаде зараде за прековремени рад, и другостепени суд утврђује на основу налаза и мишљења вештака од 6.3.2018. године којем је поклатио веру с већ изнетих разлога. Паушално оспоравање налаза у жалби, при околности да тужени није имао предлога за допуну доказног поступка није било од утицаја на основаност потраживања тужиоца у том делу.

Притом, приговор застарелости је неоснован, и по оцени другостепеног суда, јер је најстарије потраживање тужиоца по прецизираном захтеву, потраживање за фебруар 2012. године доспело дана 31.3.2012. године, а тужба је поднета дана 5.3.2015. године, дакле, пре истека трогодишњег рока из члана 196 ЗОР.

Како је за овај период из става другог изреке ове пресуде усвојен главни тужбени захтев тужиоца, то је усвојен и захтев за исплату законске затезне камате на износе из става другог изреке ове пресуде, применом члана 277 и члана 324 ЗОО.

Усвојен је и захтев за уплату социјалних доприноса применом члана 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, јер се ради о захтеву акцесорне природе.

Међутим, супротно закључку првостепеног суда који је тужбени захтев тужиоца усвојио у целости за сваки месец спорног периода, а сагласно жалбеним наводима туженог, потраживање тужиоца за месец април 2012. године, за месец септембар 2013. године и за месец март 2014. године, код којих потраживања је тужилац остао и у поступку пред другостепеним, су неоснована, јер је након спроведене расправе пред другостепеним судом, а на основу налаза и мишљења вештака од 6.3.2018. године несумњиво утврђено да тужилац у тим месецима није остварио прековремене сате, па му се по том основу и не може признати накнада неисплаћене зараде. Такође, супротно закључку првостепеног суда, а сагласно жалбеним наводима туженог, тужиоцу не припада ни пун тражени износ накнаде зараде за април 2014. године од 37.934,08 динара, већ износ од 729,54 динара утврђен на основу налаза и мишљења вештака према оствареном броју од 3 часова прековременог рада, па је тужбени захтев тужиоца и у делу преко износа од 729,54 динара, а до траженог износа, морао бити одбијен као неоснован.

Како је одбијен основни тужбени захтев тужиоца за наведене месеце, то је и одбијен и захтев за исплату законске затезне камате, јер се ради о споредном потраживању које прати судбину главног потраживања.

Следствено, одбијен је и захтев тужиоца за уплату социјалних доприноса у односу на износе из става трећег изреке ове пресуде, јер се ради о споредном потраживању које прати судбину главног потраживања.

Указивање жалбе туженог да тужиоцу за месец септембар 2014. године не припада износ од 3.161,34 динара је без утицаја на основаност тужбеног захтева за овај месец јер је током поступка несумњиво утврђено да је тужилац у овом месецу остварио часове прековременог рада - 13 часова за које му припада износ од 3.161,34 динара, па је супротно наводима жалбе тужбени захтев тужиоца и овом делу основан, како је то правилно нашао и првостепени суд.

Противреченост и неразумљивост побијане пресуде отклоњена је након одржане расправе пред другостепеним судом и спроведеног доказног поступка, уважавањем жалбених навода туженог.

Другостепени суд је ценио и друге жалбене наводе, али је нашао да нису од утицаја на другачију одлуку у овој ствари, па их ближе и не образлаже.

Међутим, пазећи по службеној дужности на судску надлежност током поступка, другостепени суд је тужбу тужиоца у делу тужбеног захтева који се односи на уплату пореза у име тужиоца, морао одбацити.

Одредбом члана 16 став 1 ЗПП-а прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли решавање спора спада у судску надлежност. Док је ставом 2 истог члана Закона, прописано да ће суд да се огласи ненадлежним, укине спроведене радње у поступку и одбаци тужбу, ако у току поступка утврди да за решавање спора није надлежан суд него неки други орган.

Уплата пореза не може тражити у судском парничном поступку, имајући у виду одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којима је прописано да се порески поступак који се односи на утврђивање, наплату и контролу јавних прихода, спроводи по начелима и у складу са одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, а на шта је основано током поступка тужени и указивао. Како суд у току целог поступка пази да ли решавање спора спада у судску надлежност, те како захтев тужиоца за уплату пореза није у судској надлежности, не представља спорну грађанскоправну ствар у смислу члана 1 ЗПП-а, то је тужба тужиоца у преосталом тужбеном захтева, одбачена, као у изреци ове пресуде.

Тужилац је делимично успео у првостепеном поступку, па су му применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, сразмерно вредности спора са којом су успео у поступку, досуђени трошкови првостепеног парничног поступка у износу од 308.714,21 динара, и то за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара, за заступање на 7 одржаних рочишта износ од по 10.5000,00 динара, за заступање на 10 неодржаних рочишта износ од по 6.000,00 динара, за састав 10 образложених поднесака износ од по 9.000,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 40.000,00 динара и на име судске таксе на одлуку износ од 36.214,21 динара. Досуђени трошкови првостепеном пресудом умањени су за износ трошкова заступања на два неодржана рочишта која су одложена на терет тужиоца, без обзира на исход спора, на чији терет падају применом члана 154 Закона о парничном поступку, а сагласно жалбеним наводима туженог. Како тужилац није изјавио жалбу у овој ствари, то на штету туженог није могла бити донета одлука о трошковима поступка, па тужиоцу нису могли бити досуђени виши износи трошкова првостепеног поступка.

С обзиром на правила о успеху у спору, туженом по оцени овог суда не припадају трошкови првостепеног парничног поступка, у смислу члана 153 став 1 Закона о парничном поступку, па је исти одбијен као у изреци, а због тога му не припадају ни трошкови за састав жалбе од 31.3.2017. године против решења првостепеног суда донетог у току вођења првостепеног поступка.

С обзиром на делимични успех туженог у поступку по жалби, сразмерно успеху у спору применом члана 153 Закона о парничном поступку, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Из наведених разлога на основу члана 387 став 1 тачка 6, члана 16 и члана 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**